

MECANICII '61

POLIBUC

O nouă și continuă
provocare

Foaie de suflet lunară a Asociației "Promoția '61 MECANICĂ"

Anul 2 Nr. 2 • februarie 2006 • serie nouă

Apare în fiecare ultimă joi a lunii

Editorial

Conturul activității Asociației
în anul 2006

"Adunătură de mecanici"

Întâlnirea din ianuarie 2006

Eveniment

Septuagenar

Contingențe

Amintiri cu colegi

Correspondență

Scrisoarea lui Ion Argireanu

In memoriam

Încrângături

Impresii de călătorie

Egipt

La mulți ani

Adrese de e_mail

Important

CONTURUL ACTIVITĂȚII ASOCIAȚIEI ÎN ANUL 2006

Adrian Popa

Convocată de președinta Asociației, Rodica Nicolescu și găzduită de Corina Firuță, ședința Comitetului Executiv a avut loc în după amiaza zilei de 31 ianuarie, în prezența tuturor membrilor acestuia.

Ca o concluzie unanimă, s-a consemnat constatarea că anul 2005 a fost poate, cel mai plin de realizări – deși nu a fost marcat de vreo Agapă sau vreo croazieră precum cea din 2002 – în sensul consolidării legăturilor de prietenie și colegialitate dintre noi. Întâlnirile lunare organizate la restaurantul *Select* au avut loc cu regularitate (excepție planificată în lunile de vacanță de vară și de iarnă), bucurându-se de o participare satisfăcătoare – niciodată mai puțin de 20 de colegi. În premieră pentru viața Asociației, a început editarea *Foii de suflet lunară*, fiecare număr fiind lansat în ultima joi a lunii respective, adică la întâlnirile noastre tradiționale. Poate și ca efect al apariției acestui organ de presă al Asociației, ne-am bucurat să avem în mijlocul nostru o serie de *stranieri* (colegi de-ai noștri stabiliți în străinătate): Rodica Bărănescu și Radu Mihalcea din Chicago, Nicu Sourou cu soția, din Franța, Oisie Ioil și Erica din Israel, Emil Olaru și Alexandra din Las Vegas.

Cote fără precedent a căpătat corespondența dintre colegi, atât cea purtată prin poșta clasică, cât mai ales prin e_mail. Printre recordmenii corespondenței prin internet se numără Nae Enescu, Mirel Vanca, Ion Argireanu, Radu Mihalcea și alții.

Dacă mai adăugăm și cele două convocări făcute de Constantin Dumitru (alias Calypso) la "bordul" hotelului său

Philoxenia din Eforie Nord – una în iunie și alta de revelion – avem demonstrația clară că solidaritatea de MECANICII s-a întărit serios în 2005.

La realizarea acestei performanțe au pus umărul – pe lângă membrii comitetului – și Stan Bone, Mirel Vanca, Radu Stoian și ceilalți corespondenți la revistă, să nu-i uităm pe cei din străinătate, mai ales pe cei doi din emisfera australă, Dan Bolintineanu și Ion Argireanu, dar cel mai important, toți participanții la întâlnirile noastre.

Trecerea în revistă a împlinirilor din anul al cincilea al mileniului III, a motivat și mai serios ambiția comitetului de a organiza activitatea din acest an aniversar, *al 45-lea de la absolvire*, astfel încât să devină *memorabil*.

S-au conturat următoarele acțiuni principale:

* Adunarea Generală a Asociației de joi 23 februarie 2006, va lua în dezbateră și va hotărî asupra:

- Modificarea Statutului și Actului Constitutiv ale Asociației pentru actualizarea acestora, prin coroborarea cu prevederile legislative survenite, cu reșezările social-salariale (vezi nivelul cotizației), cu unele cerințe organizatorice impuse de considerente conjuncturale sau personale.

Modificările propuse, articol cu articol, de către președintă, au fost însușite de comitet, urmând ca Adunarea Generală să le aprobe.

- Programul de activitate pe 2006.

- Componența Comitetului Executiv și stabilirea cenzorului.

* S-a agreat componența noului colegiu de redacție al revistei Mecanicii'61: redactor șef - Corina Firuță, redactori șefi adjuncți - Radu Gruia și Mirel Vanca.

S-a stabilit ca începând cu nr. 1/2006, difuzarea revistei să se facă prin e_mail, către toți cei care sunt racordați la internet. Pentru aceștia, imaginile din revistă vor putea fi admirate color.

* S-a hotărât editarea unui al doilea volum al Monografiei Promoției '61 Mecanică, în care vor fi aduse la zi adresele și numerele de telefon și se vor însera noutăți despre activitatea colegilor. Monografia va fi însoțită de un CD cu fotografiile și filmulețe cu colegi.

* S-a aprobat acțiunea de filmare a întâlnirilor noastre, în vederea constituirii în timp a unei filmoteci.

Toate aceste acțiuni au programe detaliate pentru fiecare dintre noi, cu termene și responsabilități. Ele vor fi dezbătute și aprobate în adunarea generală.

Reușita acestor programe depinde de fiecare membru al asociației, începând cu aflarea și comunicarea adreselor de ultimă oră a tuturor colegilor. Și nu uitați: pentru ca revista să-și continue apariția, scrieți-ne cât mai des!

Scrieți-ne despre succesele voastre profesionale, dar și familiale, despre excursiile pe care le faceți, despre alți colegi sau profesori pe care îi întâlniți sau de care vă amintiți și trimiteți-ne fotografiile!

Spor la treabă și baftă!

ADUNATURA DE MECANICI

Întâlnirea din februarie 2006

Corina Firuță

Spre surprinderea noastră, deși era încă o seară geroasă, au venit la întâlnire cam tot atâția colegi ca de obicei. Au lipsit cei doi Bone (să-i scuzăm, căci ei n-au prea lipsit și vin de foarte departe), dar s-au reîntors printre noi Emil Dumitrescu și soția, și prietenii lor, soții doctor Bleazu. Ne-a surprins, plăcut desigur, prezența lui Șerban Teodorescu. Au mai venit ca de obicei Adrian, Calipso și Coca, Rodica Nicolescu, Radu Stoian, Nina Olaru, Radu Gruia, Gigi Sorescu-Dumitrescu, Marian Grădișteanu, Ion Stănescu, Dan Ștefănescu, Mircea Zainea și subsemnata. Nae Enescu ne-a adus fotografii din stațiunea Straja de pe lângă Lupeni, unde și-a petrecut revelionul cu familia fiicei lui cea mare, doctorița. El spune că această stațiune este cea mai bine dotată din țară cu teleskiuri. Curg unul din altul, vreo opt, până ajungi în vârful muntelui. Mie îmi folosește foarte mult o imagine, pentru noul album de România, pe care îl avem în lucru și pentru care căutăm locuri cât mai deosebite.

Am ales și pentru voi două imagini, poate veți vrea să faceți o excursie până acolo (pag.6-7).

N-am discutat lucruri serioase dar am stabilit să ne mai vedem doar “șefii”, pentru problemele Asociației, săptămâna următoare.

S-au spus, ca de obicei bancuri, că doar, și de asta ne întâlnim!

Eu pregăteam o mare surpriză: am reușit să copiez filmul excursiei de pe Dunăre, pe trei CD-uri (nu eu personal, ci niște studenți, vecini de-ai mei), numai că acesta are unele fragmente foarte lungi și neinteresante, așa că nu le-am mai copiat și pentru colegi. Am să pregătesc un alt CD, cu secvențe selectate, mai ales că mi-a adus și Nae filmul lui și voi face o combinație între cele două versiuni... Am desconspirat planul meu, așa că nu va mai fi o surpriză, dar n-am rezistat să-mi țin gura (noi, femeile!) și-apoi, poate că și asta este o metodă - să îi faci nerăbdători pe cei din jur!

Am comandat tot pește, neegalabila saramură de crap cu mămliguță și doar două sau trei grătare de pui și porc. Am apreciat vinul roșu, din producția proprie a lui Drăgănescu (aha, pe Drăgănescu am uitat să-l trec pe listă) și vinul negru adus de Adrian. Am fost serviți tot atât de atent, de personalul de la Select, cărora le mulțumim pe această cale (vezi foto).

Mirel Vanca era plecat în Egipt, așa că nu poate face el acest “proces verbal”. Și cum de obicei el face fotografiile iar noi, ceilalți ne-am uitat acasă aparatele de fotografiat (poate că e mai bine, v-oți fi plictisit de mutrele noastre), o să vă delectez cu alte imagini. Și continuarea la rubrica lui despre nepoți, o s-o facă la întâlnirea viitoare.

E foarte haios să scrii tot ce-ți trece prin minte. Un jurnalist veritabil s-ar lua cu mâinile de cap! Dar eu îmi pot permite să mă distrez. V-ați plictisit? Gata, gata, am terminat!

Pe luna viitoare!

EVENIMENT

Septuagenar

Aurel Brăgaru

Deși nu face parte din lotul de 17 decani de vârstă ai promoției, (vezi **Monografia Promoției '61 Mecanica**), Florian Drăgănescu a trecut în 2005 pragul celor 70 de ani. A fost sărbătorit cum se cuvine de colegii din catedră, evenimentul – conform rigorilor legii pentru cadrele didactice universitare – confundându-se și cu ieșirea la pensie.

Am ales din speech-urile universitarilor, pe cel al domnului prof. dr. ing. Aurel Brăgaru, din care aflăm lucruri deosebit de interesante, mai puțin cunoscute multora dintre noi, despre colegul nostru de facultate Florian Drăgănescu. (N.R.)

Pensionar fiind și uitat de cei mai mulți, când am primit invitația de a participa la aniversarea împlinirii vârstei de 70 de ani de viață și 44 de ani de catedră, a prof. univ. dr. ing. Florian Drăgănescu, m-am tot gândit cum aș putea să răspund mai bine acestei amabile invitații.

În anul 2000, cu ocazia unei aniversări asemănătoare, i-am dedicat câteva versuri care au o strânsă legătură cu ceea ce doresc a vă reține atenția prin cuvântul meu de astăzi. Iată versurile de acum cinci ani:

Prin anii care vin și care trec
prin rostul timpului de nepătruns,
Și care viața noastră o petrec
cu întrebări chiar fără de răspuns,
Ce-i demn de reținut la un popas,
de trup și nu de gând, este că ai rămas
Același om și **pionier** și **prizonier**.
Ca **pionier** te-ai remarcat din plin,

făcând *bilanțul energetic de proces*.
Ai pus jaloane pentru cei ce vin
să adâncească-acest corect demers.(...)
Am zis și **prizonier**, căci ai rămas
încătușat în coduri prea severe,
Pentru o lume-n care are glas
căpățuiala și morala-n decădere.
Sunt 40 de ani de muncă dură,
cu bucurii, dar și dureri cu carul,
Căci cei ce se implică, și îndură
deopotrivă, dulcele și-amarul.
Neîmpliniri de viață sau poticniri de *prag*
nu te-au înfrânt, tot *tânăr* ai rămas,
Așa cum eu te văd, Florine drag,
la cel de-al 65-lea popas.
Ne-ai cam obișnuit de la un timp,
cu Iepurilă înecat în vin,
Simțindu-ne ca zeei din Olimp,
sfârșim vorbind ca-n dinastia Q'in.
Ani mulți și fericiți eu îți doresc
și cei prezenți se-alătură-n urare.
Cu **Iepurilă înecat în vin**,
să ne cinstești și **data viitoare**.

Tot ce am spus atunci, în aceste câteva versuri, poate stângace dar sincere, sunt valabile și astăzi, deși au mai trecut cinci ani, profesorul Drăgănescu aflându-se astăzi la pragul pensionării. (...)

Ca unul care îl cunosc de 44 de ani, în ipostaze foarte diferite: la cursuri, cu creta condusă de gând, la simpozioane științifice, cu gândul exprimat în cuvinte, la agape, cu vocea caldă și paharul plin cu licoarea lui Bachus, ridicat pentru o urare din inimă, în excursii, detașat de demersul științific, în deplină comuniune cu natura pe care o iubește cu patima de vânător, pot confirma că profesorul Florian Drăgănescu reprezintă un model de comportament față de cei din jurul lui.

Cu răbdare proverbială și tact pedagogic, desprinse la rândul său, de la modelul Constantin

Popovici, s-a apropiat de fiecare student, știind să-l asculte, preocupat de a înțelege pe deplin întrebările care îl preocupă, fie ele științifice sau de viață.

Profesorul Drăgănescu are totuși un mare *defect*: nu poate fi superficial. Studenții care au sperat un răspuns *fulger*, la o anumită întrebare, din partea prof. Drăgănescu, au fost întotdeauna *deziluzionați*. Au pus întrebarea *din mers*? Ei bine, mai întâi, prof. Drăgănescu îi invită să ia loc, apoi îi ascultă cu răbdare și viu interes, le pune și câteva întrebări *de sondaj*, iar răspunsul apare târziu, în urma unor explicații amănunțite și îndelungate, cu lux de amănunte. Trebuie să ai timp la dispoziție pentru a-i pune întrebări prof. Drăgănescu, dar pleci cu un răspuns elaborat.

Se poate spune că prof. Drăgănescu are destul de mult din ceea ce se numește **Răbdarea sfinților**. Ca unul care îl cunosc de 44 de ani, pot spune că rar l-am văzut nervos și chiar și atunci, când pentru cei mai mulți dintre noi limita răbdării a fost de mult depășită, prof. Drăgănescu manifestă o *nervozitate controlată*, care lasă loc pentru regretele celor care i-au pricinuit asemenea stare. Deși nu a fost scutit în viață de ceea ce am numit în poezia mea, *lovituri de prag*, vorbind în general de clasa *loviturilor nepermise*, caracterul și firea prof. Drăgănescu au ales, în asemenea situații de criză, *calea răbdării*, a reflexiei, a concilierii, o cale foarte apropiată de **calea creștină**. (...)

Modelele sunt ca niște icoane, imagini de tip far, care ne luminează inima, sufletul și mintea, ele nu pot fi atinse niciodată până la identificare. Fiecare ne trăim viața, care este numai a noastră, în profunzimea ei fizică și filozofică și ne punem amprenta propriei noastre personalități pe matricea modelelor pe care ni le-am ales.

Modelul uman nu dispare; el supraviețuiește timpului care nu iartă, fiind adânc înșământat în mințile și inimile celor care au cunoscut direct personalitățile purtătoare de model și prin discipoli, transmite urmașilor amprenta specifică noilor modele.

Sunt ferm convins că în istoria catedrei TCM din Universitatea Politehnica București, pe care o cunosc de aproape 50 de ani, profesorul Florin Drăgănescu va ocupa locul pe care îl merită pe deplin în galeria modelelor de profesori, care au marcat dezvoltarea acestei catedre.

Pentru a încheia, voi relua versul:
Ani mulți și fericiți eu îți doresc
și cei prezenți se-alătură-n urare.
Cu Iepurilă înecat în vin,
să fii prezent l-a 75-a aniversare!
LA MULȚI ȘI FERICIȚI ANI!

Pe terasă la Select, cu Florin Drăgănescu (primul din stânga).

CONTINGENȚE

Amintiri cu colegi

Nae Enescu

A fost odată o repartitie în producție, parcă pe 10 iulie 1961. (Acest mod de a te lansa în viață este acum “de tristă amintire”, așa că tinerii absolvenți dau cu capul în poarta vieții, doar, doar s-o deschide spre “un viitor luminos”). Și la repartitia “de acum un secol” am cerut să merg la aeroportul Băneasa, că doar făcusem (fără voia mea) secția de aviație. Parcă-l văd pe președintele comisiei, domnul profesor Voicu Tache, pe atunci secretar de partid, că-mi zice: “Partidul are încredere în dumneata, deci ești repartizat în învățământul superior la IPB”! Am încercat să nu mă las și am zis: “Păi eu vreau să lucrez în aviație că d-aia am făcut secția asta...”. Răspunsul: “Teși afară, ești bun pentru Politehnică!” ... și gata.

Acum, după ceva “anișori”, cred că n-a fost tocmai rău ce mi s-a întâmplat atunci. Poate viața mea era alta și... n-au rost speculațiile.

Încet, încet mi-am descoperit plăcerea de a conduce un seminar, de a fi mereu în preajma tinerilor și de a mă confunda cu ei, sigur, până la o anumită vârstă. Am aflat imediat după repartitie că suntem șapte “cei care au încăput pe mâna învățământului” și m-am consolatat că au mai

pățit-o și alții... Colegii mei “de suferință” erau în acel moment: Emil Dumitrescu, Iosif Tempea, Gheorghe Calea, Florian Drăgănescu, Carol Manițiu și Mircea Ilioiaia. Carol și Mircea “au reușit să scape din lagăr”, dar locul lor nu a rămas liber; la momente diferite “au revenit la locul de tortură a studenților” Stoian Petrescu și Rodica Delcescu. Ultimii veniți și-au ocupat locul pe care probabil și l-au dorit dintotdeauna, așa că evoluția lor a fost una strălucită. Ei sunt primii care s-au bucurat de plecarea în Statele Unite, într-o perioadă în care noi ceilalți nici nu visam. Mi-aduc aminte de întrebările nevinovate pe care i le-am pus lui Stoian după întoarcerea de peste “Marea Baltă” referitor la viața de acolo. Sigur că mai toți aveam păreri puerile despre viața grea a muncitorilor, despre exploatorii capitaliști, despre negrii oprimați etc. Mai aveam ceva informații de la Radu Patraulea, care fusese și el în “țara tuturor posibilităților” și de-acum începeam să coroborez faptele. Parcă America era alta de cum mi-o închipuisem...

Dar să revin la intrarea mea în Politehnică. După cele două luni de armată la Mediaș, unde am murdărit doar turul pantalonilor uniforme mele tip sovietic, am venit pe 21 septembrie la “cadrele” din Politehnică, unde mi s-a comunicat că am fost repartizat la Catedra de Mecanică. La primul colectiv de catedră, am fost prezentat și

am văzut că am devenit coleg cu fostul nostru profesor Mișu Atanasiu și foștii “seminariști” Titi Mihăilescu și Mitică Boiangiu. De fapt, toți trei erau pe atunci șefi de lucrări. Mi-a plăcut de la început tot grupul în care intrasem, de la cei mai în vârstă la cei tineri. Ședințele colectivelor de catedră erau o plăcere pe care o așteptam de fiecare dată cu multă nerăbdare. Se înfruntau “monștrii sacri” ai catedrei, domnișoara Gabriela Țițeica și domnul Alexandru Stoenescu, ambii de o inteligență sclipitoare, folosind cu nonșalanță un limbaj de la cel academic,

Nae în vacanța de iarnă, la Straja, 2006

până la cel de cartier. Am învățat multe de la cei doi profesori de dinainte de război, elevi ai lui Andrei Ioachimescu și de la profesorul Mihail Sarian, șeful catedrei noastre, matematician-mecanician, fost elev al lui Dimitrie Pompeiu. De fapt erau două Catedre de Mecanică, reunite sub același acoperiș, cu doi șefi: catedra I-B, condusă de Mihail Sarian și catedra II-A, condusă de Alexandru Stoenescu (ciudat, nu ?!?, modul de numerotare; de fapt un mic compromis, pentru a nu deranja orgoliile). Ele au dăinuit așa până la moartea năpraznică a

profesorului Alexandru Stoenescu în 1968. Totuși, “colaborarea” de cel mai mare folos pentru mine a fost cu Mișu Atanasiu, “gigolo-ul catedrelor reunite”, pe care cursurile la Politehnică “îl cam încurcau în afacerile sale galante”. Așa că, începând cu 1963, mă ruga aproape săptămânal să-i țin cursurile de mecanică, eu care arătam la fel cu studenții din bănci, poate chiar mai tânăr decât mulți, care proveneau din producție. Întrebat la examen unul dintre ei, cu cine a făcut cursul de Mecanică a zis: “cu tov. Enescu și din când în când cu domnul Atanasiu”. Ținând aceste cursuri mi-am înfrânt timiditatea și am devenit stăpân pe mine. În plus, a trebuit să învăț mult mai mult decât i se cerea, și i se cere și acum unui asistent.

Am învățat de la profesorii mei cum să-mi asortez ținuta vestimentară și cum să mă port în societatea universitară și nu numai. Îmi amintesc cum domnișoara Țițeica, de obicei slobodă la gură, mi-a zis odată: “domnu’ Enescu, ești tâmpit? Cum ți-ai asortat cravata, ca pe Grivița?” Luasem și eu o cravată cu elastic, chiar de pe Grivița...

Anii au trecut și ne-am maturizat, mă refer la noi cei șapte din Politehnică. Ne-am dat doctoratul pe rând, cred că începând cu Tempea și Petrescu. Mai toți am devenit conferențieri înainte de '90, profesori după... Am ocupat și funcții administrative: decani, prodecani, șefi de catedră, fără

ca aceste funcții să ne modifice comportamentul față de cei din jurul nostru. Se vede că suntem o generație de excepție, cu o educație sănătoasă și de bun simț preluată de la familiile noastre.

Dar, fiind la Politehnică, n-am făcut numai școală. Am avut viața noastră, bogată în întâmplări, în împliniri și destule rateuri. În primii cinci ani am stat la căminul pentru asistenți de pe Grivița, colț cu Polizu. Am petrecut o tinerețe fumoasă, nealterată de goana după bogăție, cu petreceri simple, dar care ne umpleau sufletele. Împreună cu Dudi Dinescu, am cutreierat tot Bucureștiul pe la bombe și în căutarea unei “fuste”. Făceam niște chiolhanuri de pomină cu Dudi și unchiul lui, timp în care râdeam de ne durea burta. Am petrecut o noapte fără somn, la aniversarea din 17 iunie, la Sorin Dinescu la Scăieni, după care, la 5 dimineața m-am urcat într-un cireș înalt, de unde am căzut de “treaz” ce eram. Noroc de o creangă mai groasă care m-a împiedicat să ajung la pământ. Adevărul este că mă consideram perfect lucid, după ce, înainte de chef, băusem o ceașcă de ulei, de n-am mai putut dormi ca lumea 2 nopți. După chef am plecat cu trenul la București și “l-am cazat” pe Dudi la mine în pat, la cămin, eu culcându-mă pe o saltea, pe podea. Pe la 9, a venit în camera mea “o d’aia” de pe Grivița, care, pur și simplu, s-a “urcat” pe mine. După ce “m-a terminat”, îi zice lui Dudi:

“hai și tu!”, dar “invitatul” a zbughit-o din cameră și... dus a fost!

Tot cei doi Dinești au fost lângă mine la însurătoare: soția lui Dudi mi-o prezentase pe colega ei, Sanda, iar când am mers la Sorin, la Scăieni, să i-o prezint pe cea aleasă, am avut surpriza s-o întâlnesc, tot în perspectivă de căsătorie, cu Sorin, pe fosta mea studentă la seminar, Rodica Goțonoagă, actuala doamnă Dinescu. Apropo, pe 3 februarie Rodica a sărbătorit (cu cele două familii ale copiilor lor și cu nepoatele) schimbarea prefixului ambigu 5, cu cel serios, 6! Asta s-a întâmplat la Punta Cana, în Republica Dominicană; un transplant de vară într-o iarnă Nord Americană.

Revenind la colegii din Politehnică, imediat după '90, Stoian Petrescu a început să fie mai mult american, pentru că fiul său s-a mutat peste Ocean. După o astfel de călătorie ne-a invitat pe noi, foștii “aviatori pârâți”, la o masă la restaurant, “sponsorul” fiind colegul nostru Radu Rusu, american înstărit și mare specialist în industria motoarelor de avion din Trumbul, Connecticut. Bineînțeles că ne-am bucurat de toate realizările americanești ale lui Radu Rusu și l-am mai și bârfit un pic la masa colegială, după care am plecat puțin amețiți spre paturile noastre românești.

Cu Tempea m-am tot întâlnit la Ședințele Senatului Politehnicii, unde eram membrii, amândoi, ca șefi de catedră. L-am apreciat pentru incisivitatea luărilor lui de cuvânt și pentru faptul că îi păsa de ce se întâmplă în Politehnică unde, ca peste tot, lucrurile nu sunt prea cușere.

Cu Stoian Petrescu am fost membru într-o Comisie de dezvoltare strategică a Politehnicii, unde “am făcut frecții la un picior de lemn”, pentru că schimbarea rectorului a dus și la abandonarea strategiei propuse. S-a întâmplat la fel cu situația din țară la schimbarea guvernului. Vorba aia: “ștergem și o luăm de la capăt”!

Cu Emil Dumitrescu am fost coleg de cameră la căminul pentru asistenți, unde mă intoxica cu mirosurile de friptură pe care o făcea pe un reșou,

chiar în cameră. Nu era el de vină, căci n-aveam unde să gătim pe vremea aia. Mai târziu, s-a amenajat o bucătărie la cămin, loc de întâlnire și de bârfă pentru “cucoanele” celor căsătoriți. În bucătăria aia dubioasă am dus-o și eu pe Sanda, după ce, în “formație redusă” (doar noi doi, adică) am zis “da” la Sfatul Popular din Amzei.

Revenind la Emil, și el s-a căsătorit cu una dintre fostele mele studente la seminar, Adriana Bianu, care este “berbec” precum sunt și eu. Indirect, privitor la căsătoriile lui Sorin și Emil, se poate spune că “am avut mână bună!” Rodica și Adriana sunt adevărate doamne!

Cu Georgică Calea (scuze pentru...) m-am frecat mereu pe culoarele Politehnicii. Și acum ne întâlnim, pentru că el nu poate să renunțe la școală, chiar dacă a ieșit la pensie. La fel cu Florin Dragănescu, model de seriozitate și de dragoste pentru școală. Iată că încet, încet, generația noastră cedează locul celor mai tineri, chiar dacă avem o strângere de inimă pentru ce rămâne după noi. Eu nu sunt deloc optimist pentru calitatea și dăruirea studenților, dar nici a cadrelor didactice. Să sperăm totuși; speranța va muri doar odată cu noi...

În perioada în care am fost decan, adică din '84 în '92, am avut vizite la decanat ale multora dintre colegii noștri. Aș aminti doar câțiva: Rodica Nicolescu, Florin Kessler, Dan Mihălcescu, Șoșo Simescu, Virgil Clapon. Cred că nu se supără Clapon, dacă povestesc despre una dintre vizitele sale: apare cu o domnișoară pe care mi-o prezintă ca viitoare soție. După o discuție plăcută cu cei doi, ne luăm “la revedere” și ne despărțim. Prodecanul intră și-mi spune malițios: “colegul tău a venit să-i pui vreo pilă pentru fiică-sa?”

Sigur, sunt multe de spus, întâmplări plăcute mai mult sau mai puțin, în cei aproape 45 ani de “școală după școală”. Poate altădată să vă povestesc despre activitatea de decan din vremea “societății socialiste multilateral dezvoltate”, când în fiecare an trebuia să trimitem scrisori de felicitare pentru cei doi “născuți în ianuarie și morți în decembrie”.

Pe curând!

Corespondență

Scrisoarea lui Ion Argireanu

Dragă Corina,

Mulțumesc enorm pentru amabilitatea de a-mi trimite o invitație pentru întâlnirea care va avea loc în ziua de 15 septembrie 2006.

După cum bănuiesc că știi, îmi pare rău să te anunț că eu nu voi participa cu toate că, mărturisesc, mi-ar fi făcut o plăcere extraordinară să fiu împreună cu voi toți.

Încă de mult Adrian (aproso, unde este Adrian acum?) mi-a sugerat să scriu câteva rânduri în legătură cu viața mea de aici de la capătul lumii. Cred că dacă o să o fac acum, o să înțelegi de ce nu o să iau parte la aniversarea pe care ați programat-o.

Am ajuns în Australia în 1969, venind din Grecia. A fost prima călătorie lungă cu avionul și mi-a lăsat amintiri de neuitat în cele 28 de ore de zbor. Cursa aparținea liniei aeriene Qantas, care încă de pe atunci era notată ca una dintre cele mai bune și sigure din lume, iar serviciul la bord a fost cu totul uluitor. Ni s-a dat de mâncare aproape la fiecare patru ore, fie că era o masă mai consistentă, fie că era o gustare, fie că era numai un pahar de „orange juice” cu biscuiți, fiecare masă urmată de servetele calde, care la început, nu știam pentru ce sunt.

Am ajuns în Sydney, unde am fost așteptat de un reprezentant al „Consiliului Mondial al Biseriilor” care era de fapt sponsorul nostru la acest început de

viață nouă. După o scurtă discuție am fost întrebat dacă urmează să rămânem în Sydney sau ne vom stabili în alt oraș. Eu aveam la mine o scrisoare din partea unei fabrici de mașini unelte cu numele de

„McPherson”, scrisoare în care mi se propunea să am un interviu cu ei. Întreprinderea era situată în Melbourne așa că, eu care pe vremea aceea nu prea știam nimic despre „lumea nouă”, am spus reprezentantului că aș dori să merg la Melbourne. Totul ar fi fost perfect dacă nu s-ar fi întâmplat să fim într-un week-end de la sfârșitul lui Octombrie. Nu prea știam eu ce legătură are una cu alta dar mi s-a explicat că în fiecare an, în prima marți a lui noiembrie, în Melbourne are loc o cursă de cai renumită în toată lumea și care se numește „Melbourne Cup”. Este o sărbătoare publică, timp în care totul este închis, orice activitate moare și cum acest marți cădea imediat după week-end, mi s-a sugerat să rămân în Sydney până pe data de 3 noiembrie, care era într-o miercuri. Abia atunci urma să plecăm la Melbourne, de data aceasta cu trenul.

În zilele pe care le-am petrecut în Sydney, am văzut tot ceea ce era mai important de văzut ca: „Opera House”, celebrul pod care unește Sydney Nord cu Sydney Sud, Grădina Botanică, Casa Guvernatorului și altele, precum și centrul orașului, care pe vremea aceea, ni s-a părut ceva ca din povești. Am întâlnit câțiva oameni cu care am stat de vorbă și absolut toți mi-au spus că ar fi bine să rămânem în Sydney unde se găsește ușor de lucru, dar eu, cu scrisorica de la „McPherson” în mână, mi-am spus că nu vreau să ratez această ocazie unică.

Călătoria cu trenul de la Sydney la Melbourne, care durează 10 ore, a fost o altă surpriză pentru noi. Am avut o cabină cu două paturi și, de necrezut, cu WC și duș numai pentru

noi. În timpul nopții nu prea am avut ce vedea dar cum s-a făcut ziuă nu ne-am mai desprins de la geam și tot mirându-ne ba de una ba de alta, am ajuns în Melbourne. Aici, din nou ne-a așteptat cineva de la „Consiliul Mondial al Biserilor” care, după ce ne-a dus la un hotel, ne-a lăsat să ne odihnim, urmând ca a doua zi să mă ducă, numai pe mine de data aceasta, la fabrica „McPherson” unde aveam deja o oră pentru interviu.

Discuția am avut-o cu inginerul principal al întreprinderii, care la sfârșit mi-a spus că îi pare rău, dar experiența mea nu este potrivită pentru profilul de lucru al lui „McPherson”. Asta a fost pentru mine primul contact de lucru cu „lumea nouă” cu care ocazie am învățat lucruri noi și totodată am regretat că nu i-am ascultat pe cei din Sydney. Ca să mergem înapoi, nu se pune problema, fiindcă toate cheltuielile făcute de noi, erau pe baza unui „împrumut” de la „Consiliul Mondial al Biserilor”, împrumut pe care trebuia să-l plătesc în rate, imediat ce obțineam de lucru. Am mai numărat de câteva ori „banii noștri” din buzunar, care din nefericire erau numai \$5 US. Da, asta a fost realitatea, noi am început viața australiană cu 5 dolari americani!

A doua zi, doamna Huss, care era reprezentanta „Consiliului” din Melbourne, m-a luat cu mașina și a început să mă ducă la diferite întreprinderi care anunțaseră că aveau posturi libere. Realitatea este însă că nimeni nu voia să angajeze un inginer cu studiile făcute undeva într-o țară necunoscută și care nu avea pic de experiență de lucru în Australia. Imediat mi-am

schimbat atitudinea și i-am spus doamnei Huss că accept orice serviciu care se oferea. De data asta lucrurile au stat mult mai bine; exact după 7 zile de la sosirea în Melbourne am fost angajat pe un post de desenator tehnic de „Mechanical Handling”, o întreprindere care se ocupa de proiectarea și construcția de benzi rulante pentru minele de cărbuni. Am stat la „Mechanical Handling” timp de patru luni, în care, în fiecare sâmbătă cercetam în ziare ofertele de serviciu pentru ingineri, iar în zilele următoare scriam de mână cereri de serviciu. După 4 luni mi s-a oferit postul de *inginer de proiect* la marea fabrică de bere „Carlton and United Breweries” care, nu mult după angajarea mea, a început să exporte în toată lumea, celebra bere „Fosters”.

De aici încolo nu s-a mai întâmplat nimic deosebit, decât că mi s-a sugerat să îmi echivalez studiile, ceea ce am și făcut, devenind membru al „Institution of Engineers Australia” în 1972.

Serviciul meu era legat de selecția, proiectarea și instalarea de echipament nou pentru berărie și cu asta m-am ocupat toți cei 19 ani cât am lucrat acolo. A fost un serviciu extrem de variat, extrem de interesant și mai ales, foarte bine plătit.

Și acum îmi aduc aminte că atunci când am cumpărat prima noastră casă în Melbourne, lucru care s-a întâmplat la numai un an după angajarea mea, mulți australieni mi-au spus: „Ce noroc ai avut să cumperi casa!”. Mulți dintre ei nu știau și nu știu nici azi că în această lume, toate obiectivele se socotesc și se planifică cu chibzuință.

Pe vremea când duceam tratative cu „Consiliul Mondial al Biserilor”, am făcut și o cerere de plecare în USA și alta de plecare în Canada. Interesant este că amândouă cererile mi-au fost aprobate după alegerea Australiei ca nou domiciliu. În decursul anilor îmi puneam mereu întrebarea dacă alegerea Australiei a fost bună sau nu. Răspunsurile la această întrebare au început să se cristalizeze din 1974, când am plecat prima oară în Europa. După aceasta, la fiecare doi ani călătoream câte 8 săptămâni, fie în America, în America de Sud, în Europa sau Asia.

Într-una dintre aceste călătorii, opt săptămâni am fost numai în America și

Canada după care ne-am întors acasă amândoi, mulțumiți de alegerea făcută de a locui în Australia. Am văzut extrem de multe părți ale lumii, chiar și de mai multe ori, așa că, dragă Corina, acum o să înțelegi mai bine de ce nu mai călătoresc.

Trăim într-o lume unică în felul ei, cu animale care nu mai există nicăieri, cu plante uluitoare, care nu au nici un fel de „rude” în lume, cu un relief și poziție geografică parcă deprinse din povești și mai presus ca orice, departe de toată lumea, fiind încojurați de ocean.

Dacă locuiești în Franța, te duci la ski în Austria, dacă locuiești în Italia, te duci la plajă în Spania, aici dacă locuiești în Melbourne, nu te duci imediat la Sydney, fiindcă te despart puțin peste 1000 km. Să te duci la Adelaide este vorba de 725 km, iar dacă ești mai aventuros și vrei să mergi la Perth, atunci contezi pe 3450 km. Cum compari asta cu drumul de la București la Paris, care este un fleac de 1900 km.

O altă caracteristică a Australiei este că aici nu există... pensie. Pensia așa cum o știm din România, sau Germania, sau Suedia. Există o pensie socială numai pentru cei care au venituri extrem de mici. Aceasta nu depinde de salariul pe care l-ai avut sau postul pe care l-ai ocupat și este acordată de guvern, după o cercetare a situației materiale. Cu alte cuvinte, aici înveți că trebuie să-ți asiguri „bani albi pentru zile negre”. La terminarea unui serviciu, fiecare salariat primește o sumă de bani care s-a acumulat de-a lungul serviciului și care ține seama de salariu și de funcția avută. Acumularea se face printr-un sistem în care atât salariatul cât și întreprinderea contribuie cu o sumă de bani, care apoi este reinvestită în diverse fonduri, în așa fel încât, la terminarea perioadei de serviciu, și mai ales când întreprinderea nu se schimbă, suma primită este destul de considerabilă. Sigur că chibzuința are un rol esențial și asta am învățat-o în cei peste 36 de ani de trai în Australia. Am văzut că economiile nu se păstrază în bani, sau bijuterii, sau opere de artă. Se păstrează fie în proprietăți, fie în acțiuni, fie în amândouă. Eu am ales ultima alternativă.

Nu înseamnă că nu am avut și eșecuri în amândouă sectoarele, dar rezultatul final a fost reușit.

Ba mai mult, îmi permit acum să fac și muncă

voluntară, prin aceea că dau lecții de computer oamenilor în vârstă, multe dintre orele predate fiind fără plată. Cu alte cuvinte, cam așa stau lucrurile în lumea în care trăiesc și pe care am găsit-o mult mai bună decât alte locuri din lume, mai ales acum, când am avut posibilitatea de a face o comparație atât de bine documentată.

În încheiere, să revin la subiectul cu care am început și anume invitația de a veni în România. După ce acum cred că înțelegi de ce nu mai simt nevoia de a călători, mai este și faptul că în afară de câțiva dintre colegi, printre care te numeri și tu, care au răspuns la mesajele sau scrisorile mele, alții nu au făcut nici o tentativă de a transmite, prin orice alt mijloc, măcar confirmarea primirii lor. În condițiile astea, nu știu dacă plăcerea revederii ar fi atât de mare ca să justifice o călătorie atât de lungă și obositoare. Iar în afara acestei revederi, nu mai este altceva care să mă îndemne să mai vin încă o dată acolo.

Fotografiile din studenție nu am, dar atașez o fotografie recentă de-a mea, o fotografie a mea împreună cu soția, fotografia casei și grădinii în care locuim acum și una în care se văd stegulețele tuturor țărilor pe care le-am vizitat.

Mult succes în activitatea ta, îți doresc să-ți realizezi dorința de a face călătorii în fiecare an și fi sigură că te duci regulat la... Breaza.

Cu tot dragul,

Jon

In memoriam

Încrângături

Rodica N. a găsit între hârtiile Asociației, o filă veche A4, probabil din 2001, de care uitase, scrisă la calculator față-verso, cu o literă foarte mare și semnată cu roșu, de regretatul profesor Mișu Atanasiu. Am considerat că aceasta este destul de interesantă, ca să fie tipărită în revista noastră, chiar după multă vreme de când a fost scrisă. Vă amintim că la acea vreme, Adrian nu fondase încă revista noastră. (N.R.)

Prin amabilitatea fostei mele studente, dra ing. Rodica Nicolescu, în memorabila zi de 10 iunie 2001, am fost dotat în premieră mondială (aud că au mai fost niscai ediții anterioare) cu volumul **Promoția 1961 a Facultății de Mecanică a UPB - Schiță monografică**.

Indescribibilă în cuvinte a fost plăcerea pe care mi-a provocat-o lectura acestei lucrări, în special datorită faptului că promoția 1961 - din totalul celor 50 pe care le-am școlarizat la disciplina Mecanică (și nu numai) în decursul activității mele - am întâlnit-o la tinerețe, după primii mei 10 ani de activitate în UPB.

Așa stând lucrurile, mi-am propus să aduc și eu o modestă și scurtissimă contribuție (scrisă, deoarece pe cale bucală nu am cum) la conținutul acestei lucrări: câteva amintiri grupate sub titlul citit.

Două au fost textele pe care mi s-au oprit inițial globii oculari: Lista profesorilor și lista studenților (pag. 19- 45); la o primă lectură aceste liste generează logic în mintea "utilizatorului" trei categorii de copământeni clar delimitate: **Profesori, studenți și colegi** (profesorii între ei, și - separat - studenții între ei). În cele ce urmează vă voi arăta cum viața încreangă între ele aceste categorii, astfel încât, pe listele menționate se mai află și altele, din care voi reține numai câteva, împreună cu unele scurte amintiri, totul raportat evident la persoana mea.

Foști Profesori ai mei care mi-au devenit mie colegi și vouă profesori: prof. Suzana Gâdea (ființa

care m-a fugărit, ca student, prin laboratorul de Metalurgie până m-a învățat diagrama Fe-C), profesorul Gheorghe Buzdugan (fostul meu conducător la teza de doctorat), prof. Gheorghe Manea, profesorul Hugo Segal, prof.

Dumitru Dumitrescu, prof. Costache Atanasiu, prof. Emil Botez (la seria mea, disciplina Mașini Unelte se preda în anul II, obligatoriu, la toate specialitățile) prof. Alexandru Seleșteanu (cel care a predat la seria mea, primul curs de Teoria Mecanismelor din UPB), prof. Constantin Ghiulai (cu fiul căruia am fost coleg de promoție; tatăl a predat promoției mele un curs de automobile), prof. Ștefan Gheorghiu (conducătorul meu de proiect la Examenul de Stat, un cazan de aburi, imens, tip Babcock & Wilcox, care s-a executat ulterior), prof. Elie Carafoli (cu care am purtat, după absolvire, îndelungi discuții la Institutul de Mecanică Aplicată TRAIAN VUIA al Academiei Române, unde dsa devenise director).

Foști studenți ai mei la seria voastră, care mi-au devenit mie colegi: prof. Gheorghe Calea, prof. Stoian Petrescu, conf. Emil Dumitrescu, prof. Nicolae Enescu, prof. Iosif Tempea, prof. Florian Drăgănescu.

Viața a ținut să adauge și aceste categorii celor "clasice", spre a ne arăta cum că lucrurile nu sunt chiar atât de simple pe cât ni le imaginăm noi (uneori)!

În rest, deviza mea este și rămâne de neclintit: **să mori tânăr și sănătos, dar cât mai târziu cu putință!**

prof. univ. dr. ing. Mihail Atanasiu
student al Facultății de Mecanică între anii 1946-1951
absolvent al Secției Aburi, cu Examen de Stat în 1951
doctor inginer în Rezistența Materialelor din anul 1965

Impresii de călătorie

Egipt

Partea I - Cairo

Mirel Vanca

Foarte recent, între 25 ianuarie și 12 februarie 2006, am făcut o deplasare în Egipt, în interes de serviciu. Am stat 3 zile în Cairo și 18 zile în Alexandria. Voi încerca, în cele ce urmează, să vă comunic ce m-a interesat mai mult în această minunată țară.

Am fost foarte impresionat când am pus, pentru prima oară, piciorul pe pământul african. Îmi doream, încă din copilărie, să se întâmple lucrul acesta, la fel de mult cât continui să-mi doresc să pun piciorul în America de Sud și Australia, continente pe care n-am apucat să le văd încă. Am spus „încă”, pentru că, în sinea mea, sper să am norocul acesta.

Cairo este o metropolă în adevăratul înțeles al cuvântului; are 17 milioane de locuitori și putem să ni-l închipuim înscris într-un cerc cu diametrul de 60 km. Toată lumea știe că este străbătut de Nil și că se învecinează cu deșertul. Din ultima cauză citată, deasupra lui plutește, tot timpul, un nor de praf care reduce mult vizibilitatea și nu-ți permite să ai o vedere destul de amplă a orașului

nici de la înălțimea de 180 m, a turnului din centrul lui. S-ar putea ca situația să fie alta după o ploaie, dar lucrul acesta se întâmplă atât de rar la Cairo, încât, ca să prind o astfel de ocazie, ar trebui să stau în oraș un an și nu doar trei zile.

Iarna în zonele Cairo și Alexandria este ca sfârșiturile noastre de primăvară. Aproape în toate zilele am umblat în talie. Majoritatea pomilor nu-și pierd frunzele niciodată. Pomii care cresc și pe la noi, cu excepția coniferelor, i-am găsit despuiați. Cu siguranță, frunzele nu le-au căzut de frig ci din obișnuință. Palmieri întâlnești la tot pasul: în curți, în parcuri, de-a lungul bulevardelor. Trandafirii japonezi, cu flori ce durează doar o zi, sunt peste tot. Mușcatele se cultivă în parcuri, cum sunt la noi petuniile sau salviile. Erau înflorite și frunzele lor, strivite între degete, degajau același parfum ca și mușcatele noastre.

Cairo este un oraș foarte aglomerat. Un adevărat furnicar. Pe străzi circulă un număr impresionant de mașini, iar pe trotuare mișună, în permanență, o mulțime de oameni. Din fericire, atât aici cât și în Alexandria, pentru fluidizarea circulației au fost construite bulevarde mari care supratraversează străzile cu care se intersectează și pe o mulțime de străzi se

circulă în sens unic. Nu se prea respectă regulile de circulație. Se circulă „la mica înțelegere”, în sensul că, în extremis, unul din doi participanți la trafic acordă prioritate celuilalt. Am văzut foarte puține tamponări. Există foarte puține treceri de pietoni de care, însă, nu ține cont nimeni, nici măcar pietonii. Se traversează pe unde se nimerește. Pândești un moment prielnic, îți iei inima în dinți și începi traversarea. Mașinile care te întâlnesc fie te ocolesc, fie se opresc. Nu claxonează nimeni, nu te înjură nimeni. Șoferii egipteni sunt calmi și răbdători.

În centrul orașului Cairo și de-a lungul marilor bulevarde ce traversează orașul, întâlnești hoteluri impunătoare, clădiri înalte și frumoase, magazine elegante, curățenie și multă verdeață. Impresia este una de capitală vest-europeană. Străzile laterale și mai ales periferiile îți oferă cu totul un alt tablou: blocuri pomozite sau neterminate (netencuite și nelocuite la toate etajele), străzi murdare pe care alături de mașini, întâlnești atelaje trase de cai sau măgăruși și chiar animale domestice în libertate; mai întâlnești o mulțime de vânzători ambulanti sau care își expun marfa pe trotuare sau chiar la marginea străzii; toate clădirile la stradă au magazine, prăvălioare, birturi, în care unul sau mai mulți vânzători își așteaptă cu răbdare clienții; din loc în loc, pe trotuare, întâlnești mici bucătărioare unde se prepară mâncăruri calde și oameni care își iau masa la măsuțe scunde; dacă treci prin apropierea

celor care mănâncă, te invită cu insistență să servești masa alături de ei; o mulțime de „pierde vară” stau la taifas șezând pe scaune înșirate pe trotuare în fața unor birturi, cu un pahar de ceai sau cafea în față sau trăgând tacticoși din narghilele.

Piramidele de la Gizeh m-au emoționat pur și simplu. Nu-mi venea să cred că sunt în preajma lor, că pot, în sfârșit, să pun mâna pe ele. Cu toate că am citit zeci de descrieri ale lor și le-am văzut în nenumărate poze, m-au surprins cu masivitatea lor și cu geometria lor perfectă. Câteva date tehnice, pentru cea mai mare dintre ele, cea a lui Kheops: înălțimea actuală 137,38 m, volumul 2,6 milioane metri cubi, înclinația pereților $51^{\circ}51'$. Am pășit în interiorul piramidei lui Kheops cu smerenie, dar și cu frică. Am avut sentimentul că pășesc în lumea cealaltă. Ajuns în camera mortuară a faraonului, într-un spațiu amenajat acum 4500 de ani, am încercat o adevărată stare de beatitudine, am simțit că trăiesc un moment unic.

Pe platoul de la Gizeh mai sunt piramidele lui Khephren și Mykerinos și Sfinxul. Pe Sfinx n-am putut pune mâna, deși îmi doream lucrul acesta. Vizitatorii sunt ținuți la distanță de acesta. M-a impresionat și această sculptură uriașă, având 20 m înălțime și 73 m lungime. Se apreciază că nasul Sfinxului, acum deteriorat, ar fi măsurat 1,5 m.

raportăm tot ce vedem la îndepărtatele epoci în care au fost create exponatele, vom fi impresionați la sculpturi de corectitudine proporțiilor, pricepera cu care sunt redată detaliile de fizionomie, îmbrăcăminte, podoabe și bijuterii și gradul înalt de finisare al lor. La celelalte exponate, la uneltele în special, este de admirat marea lor diversitate și marea lor asemănare cu cele de azi. Totul culminează cu tezaurul descoperit în mormântul lui Tutankamon, singurul

În aceeași zi în care am văzut piramidele, am vizitat Faraon Village, un muzeu în aer liber care se vizionează dintr-un vaporeș ce plutește pe un canal, pe malurile căruia pot fi vizionate scene din viața vechilor egipteni, interpretate de personaje reale, în decoruri ale epocii, reconstituite cu mare pricepere. Vizitarea acestui muzeu a fost o adevărată desfătare.

Nu mai am superlative la îndemână ca să descriu impresia pe care mi-a făcut-o Muzeul de Istorie a Egiptului din Cairo. Muzeul dispune de un număr foarte mare de exponate, care ilustrează cu succes bogata istorie a Egiptului antic. În muzeu pot fi văzute multe sculpturi înfățișându-i pe faraoni sau personaje din familia sau anturajul acestora, un mare număr de sculpturi înfățișând

soldați în slujba faraonilor (două companii de câte 40 de luptători pigmei și nubieni), sculpturi înfățișând zeități egiptene, un mare număr de mumii și obiecte foarte diverse din toate domeniile de activitate ale locuitorilor Egiptului antic. Multe dintre sculpturi impresionează prin dimensiunile lor mari. Dacă avem grijă să

mormânt găsit aproape intact. Toate celelalte morminte, printre care se numără și cele din piramide, au fost jefuite încă din antichitate. La vederea măștii de aur a lui Tutankamon și se oprește respirația. Atâta aur! Atâtea pietre prețioase! Atâta artă! Atâta frumusețe! Din tezaur mai fac parte podoabe (pectorale) deosebit de frumoase, abundând în aur și pietre prețioase, tronul lui Tutankamon - din lemn acoperit în întregime cu o foiță de aur și deosebit de frumos pictat, cutii pictate, sicriul conținând organele interne ale faraonului - confecționat din aur și împodobit cu o sumedenie de pietre semiprețioase etc.

(continuarea în numărul viitor)

Faraon Village - olărit.

Faraon Village - creșterea porumbeilor.

Faraon Village - fabricarea papyrusurilor.

La mulți ani

... pentru cine-i născut în martie

7 martie: Radu Gruia

15 martie: Rodica Nicolescu

16 martie: Alexandru Simescu - Șoșo

26 martie: Nicolae Enescu

Adrese e_mail:

Nicolae Suruceanu (Nicolas Sourou)

nsourou2003@yahoo.fr

Victor Popescu

vpopescu.ro@gmail.com

Așteptăm să ne comunicați și alte adrese.

Important

Legislația actuală (Ordinul Ministrului Finanțelor Publice nr. 2017/2006 publicat în Monitorul Oficial nr. 56/20.01.2006) permite ca 2% din impozitele pe venit anuale, plătite de noi, să fie direcționate la cererea fiecăruia, către o Fundație sau Asociație non-profit. Firește că, la această dată, se pune problema impozitului pentru anul 2005, cota urmând a fi primită în contul nostru abia în anul 2007. Dar, vorba dictonului: *mai bine mai târziu, decât niciodată.*

Cu aceste fonduri vom putea organiza întâlniri și excursii, vom putea edita în continuare revista etc.

Ca să putem folosi aceste prevederi în favoarea asociației noastre, fiecare dintre aceia dintre noi care mai prestăm activități remunerate – dar și rudele sau prietenii noștri, care acceptă să ne facă această favoare – putem cere, completând **Formularul 230**, ca 2% din impozitele anuale să intre în contul:

Asociația "PROMOȚIA '61 MECANICĂ"
codul fiscal 14353509

contul RO75 BRMA 0730 0738 7410 0000

Banca Românească Sucursala Moșilor

Termenul de depunere a formularului (care poate fi trimis și prin poștă), la Administrația Financiară de care depindeți, este: **30 aprilie 2006** (dar este bine să nu așteptați până atunci).

Caseta redacțională

Redactor fondator: Adrian Popa

Redactor șef: Corina Firuță

tel/fax 021-2237106, ed_alcor@yahoo.com

Redactori șef adj.: Mirel Vanca, Radu Gruia

Tehnoredactare computerizată: Cori Simona Ion